

Liisa käveli ulko-ovesta ulos ja tuli harmaan pilviseen puutarhaan. Hän alkoi kävellä nopeammilla askelilla kauemmas kotipihasta. Hänen kasvoillaan välkehtivät monet kyyneleet jotka valuivat vuolaasti hänen kasvoillaan. ”Kuinka joku voi olla noin tyhmä, että ihana samaan aikaan.” Olivat Liisan ajatukset hänen kävellessään pois tutulta naapurustolta. Hänen saavuttuaan tienristeykseen, hän kääntyi hiekkatielle, joka johti suurelle peltoaukealle. Hiekkatie kulki koko suuren sumuisen pellon halki. Tässä vaiheessa Liisa alkoi juosta peltotietä kauemmas ja kauemmas, niin kauan kuin happea vain piisasi. Kylmä ilma jäähdytti, hänen vuolaasti valuvat kyyneleet kasvoille. Vihdoin hän saapui pienen ladon kohdalle. Liisa hiljensi vauhtia ja käveli ladon taakse peltoheinien ja kukkien sekaan. Siellä hän viimein romahti ladonseinää vasten yrittäen saada henkeä ja rauhoittua, mutta kipu viilsi rinnan kohdalta ja häneen sattui entistä enemmän. ”Miksi, miksi? Mä tein sen kaiken hänelle ja silti ei mitään. Miksei se viitti edes vastata mulle?” Ajatukset virtasivat Liisan mieleen, eikä rauhoittumisesta tullut mitään. Mutta siltikään hän ei itkenyt ääneen. Hiljaisesti nyyhkien hän istui ladon takana. Kun yhtäkkiä hän nosti nyrkkinsä ilmaan ja alkoi hakata sitä ladon seinään ja multaiseen maahan, ja vihdoin hän kaatui kyljelleen maaten ja itkien hysteerisesti, mutta äänettömästi. Hetken päästä Liisa nousi ylös seisomaan ja hänellä oli päättäväinen ilme. Hän nopeasti pyyhki kaikki kyneleensä ja hymyili itselleen hyväksymisen merkiksi. Liisa käveli takaisin kotiin niin kuin mitään ei olisi koskaan tapahtunutkaan. Liisan avatessa oven hänen äitinsä huudon saattoi kuulla. ”Liisa missä sä olit?” Liisa vain hymyili äitilleen valloittavaa hymyään ”Mä kävin pienellä kävelyllä. Tuli niin kuuma sisällä.” Äiti hymyilee iloisesti ja pyytää Liisaa tuomaan pyykkinsä pestäväksi. Liisa hymyilee ja nyökkää hieman päätään, sitten hän kävelee keittiöön. Siellä hän avaa veitsilaatikon ja valitsee kaikista terävimmän ja suurimman veitsen. Liisa kävelee sen kanssa huoneeseensa ja sulkee oven perässään. Liisa istuu sängylleen kun saa yhtäkkiä viestin kännykkäänsä. ”Sori, en ehtinyt vastata aiemmin on kaveri-ilta jutellaan huomenna lisää! :)” Liisa katsoo kauan aikaa kännykkää oikeassa ja veistä vasemmassa kädessään. Yhtäkkiä Liisa siirtää vasemman käden veitsen oikean ranteen päälle. Hetken Liisa on ihan hiljaa vain näin, kunnes vihdoin hän siirtää veitsen pois ranteen päältä ja heittää sen yöpöytänsä päälle. Hän katsoo varttitunti sitten tullutta viestiä ja kirjoittaa vastauksen. ”Joo ei se mitään. Mä ymmärrän :)” Ja samalla hyvin yksinäinen ja satutettu kyynel vierii poskelle ja kuivuu siihen.